

Gosztola Gábor

Hommage – Dózsa nevében

(XVI. századi *renitens* prédikációtöredék)

– hiába adsz hiába kérsz
 kikötöztetsz a vár falához
 ahol már mindegy mit ígérsz
 neved – az ítélet: meghatároz –

...halált hintettek eleink e földbe keserűn aratunk
 örök tőrbe csalva örökkön nyúzatva
 ám megindult és reszketett a föld az én nagy ellenségim előtt
 kik életemet halálra körülvették
 és a hegyeknek fundámentumi megháborodtak
 mert megindult diadallal igazság keze
 vélem e népi seregben
 mert letepertük sok nyomorítónk
 mert velem Isten volt
 s az igazság csupasz ökle a Népem

bár jogos haragunk csak a fegyver meg a páncél
 akik csak meghallgattak is engedtek nékem
 s látván nőtt seregünk
 megigézve igazunk által
 és az idegenek fiai hazudtak nekünk
 letagadván jogaink
 ím ami békét hirdettek
 sem kevesebb volt rajt a csalárdság
 mint az előző tetteiken
 mint hirdettek jogokat hazugul
 eleresztvén vélt vétkünk
 visszavonulni szabadon

a pokloknek kötelei körülvettek volt engemet
 erőmet vették volt a halálnak törői
 „...nincsen tefelőled a halálban emlékezet
 koporsóban kicsoda mond néked dicséretet”
 – ímé most ezeknek énekek vagyok
 és nekik vagyok legcsúfabb beszédek
 járják csak örömlálmuk
 a sorsuk pillanaté lezuhannak iszapra
 mocsokba meríti dicsőségük az Isten – ! –

...lám haragom lett a haláluk
és szomorú végünk okozója
igaz harc
fegyverük ellen ököllet
vereség
becsületbeli hadban
a könnyel mosdatott fiakért

NÉZZÉTEK KEZEIM

csodatévő hatalom nincs bennük
míg elértem erőtok bíztam szent csapatunkban
mert nagy volt a nyomorúságunk
kötelesség volt pusztulásunk...
körülvettek volt engemet a halálnak kötelei
és az álnok embereknek árvizei rettentenek vala engemet
mert nem tűrhettem sanyargatástok
mely igen megsokasodtak az én ellenségeim

mert megharagított a koplalástok
mely igen megsokasodtak az én ellenségeim
mert én elítéltem őket
mely igen megsokasodtak a *mi* ellenségeink

lássátok majd tüzesített trónra kerülnöm
kell a gonosztól
ki csupasszá nyúzta a földünk
s halljátok sirató árvák
de ne csak itt ezt a zenét
amit értünk járnak ne csak e táncot
örökké

ám haragunk is
tudván
nem megtartani szántuk utódunk
hanem emberi sorsra
tudván haragunk bennük
még új nagy tüzet éleszt

...táncoltunk hadak élén boldog
Győzedelemben míg a vérünk
s a részeg öröm vezetett
ám lekaszáltak s lőn
hogy látnom adatott menekülve fut a népem
célja s botjaveszeten szaladó
az imént még rendezett soraink

hagyván gyűjtani házuk
vérüket ontván ölni asszonyukat

ÚGY KELL

minek állt be közénk
akinek nem volt jobb AZ a tánc
mert ki KÖSZÖNTÖTTE először
HÁTÁVAL az ELLENT
ÚGY KELL akinek nem volt nyugovása
sem ereje új katekizmusi tetterre
aki nádasba rejtve csáklyát
fut hogy mentse kan-éhét

a mi útjainkban most körülvettek minket
és csak azt szemlélik
holott a földhöz ragaszthassanak

mert a nyomorúság velünk vagyon
és senki minékünk hogy segítséggel légyen

ÉS FÁT NEM HORDOTTAK A MEZŐRŐL
SEM AZ ERDŐKRŐL NEM VÁGTAK
MERT FEGYVEREKET TÜZELNEK
ÉS AZ Ő FOSZTÓIKAT MEGFOSZTJÁK
ÉS AZ Ő PRÉDÁLÓIKAT ELPRÉDÁLJÁK

1972. május

Újabb tíz „pályázati közlésre” találtunk módot a Cédrus Művészeti Alapítvány jelével közrefogott (81–94.) oldalakon.

A 2011. évi kiírás további kiemeltjei ígéretünkhöz híven a következő esztendő első számával bezárólag találkozhatnak még alkotásukkal.

Köszönjük türelmüket. (A szerkesztőség)